

MEVZU' mu VAR?

Hazırlık'ta Mevzu çıkarmak için haklı sebepler:

1. Ulaşım sıkıntısı (çilesi de denmesinde sakınca yok)

Bildiğimiz üzere(dönem başından beri sosyal medya üzerinden araştırdığımız veya üst sınıflardan tanıdıklarımızdan sıkça duyduğumuz kadarıyla) Beytepe'ye de ulaşım yıllardır 230 ve 231 numaralı EGO hatları ile gayet rahat sağlanabiliyordu. Yazın ortasında Melih Gökçek'in metro hattının açılacağına müjdesini vermesiyle tam ulaşımın daha da rahatlayacağını zannederken Gökçek yine bizleri yanıltmadı ne yazık ki ve metro açıldığı için Eskişehir yolundaki bütün EGO seferlerini iptal ettiğini açıkladı. Dolayısıyla sadece Beytepe öğrencileri olarak bizler değil ODTÜ ve Bilkent Üniversitesi öğrencileri ile Ümitköy-Etimesgut-Sincan hattını kullanan herkes için ulaşım adeta çile haline geldi. Siz de Kızılay metro durağına geldiğinizde kalabalığa bakıp yüzünüzü buruşturup metronun gelmesini bekliyorsanız ve metro geldiğinde kalabalıktan dolayı binemeyip diğerini bekliyorsanız, yollarda saatlerce zaman harcıyorsanız ve yoruluyorsanız, her gün metroda çıkan kavgalardan bıktıysanız, oturmak için birbiriyle yarışan insanları ve 'yaa bi durun bi inelim yaa' cümlelerini sıkça duyuyorsanız ve bütün bunlardan dolayı okula gelmek istemiyorsanız gelin mevzu çıkaralım.

2. Devamsızlık problemi

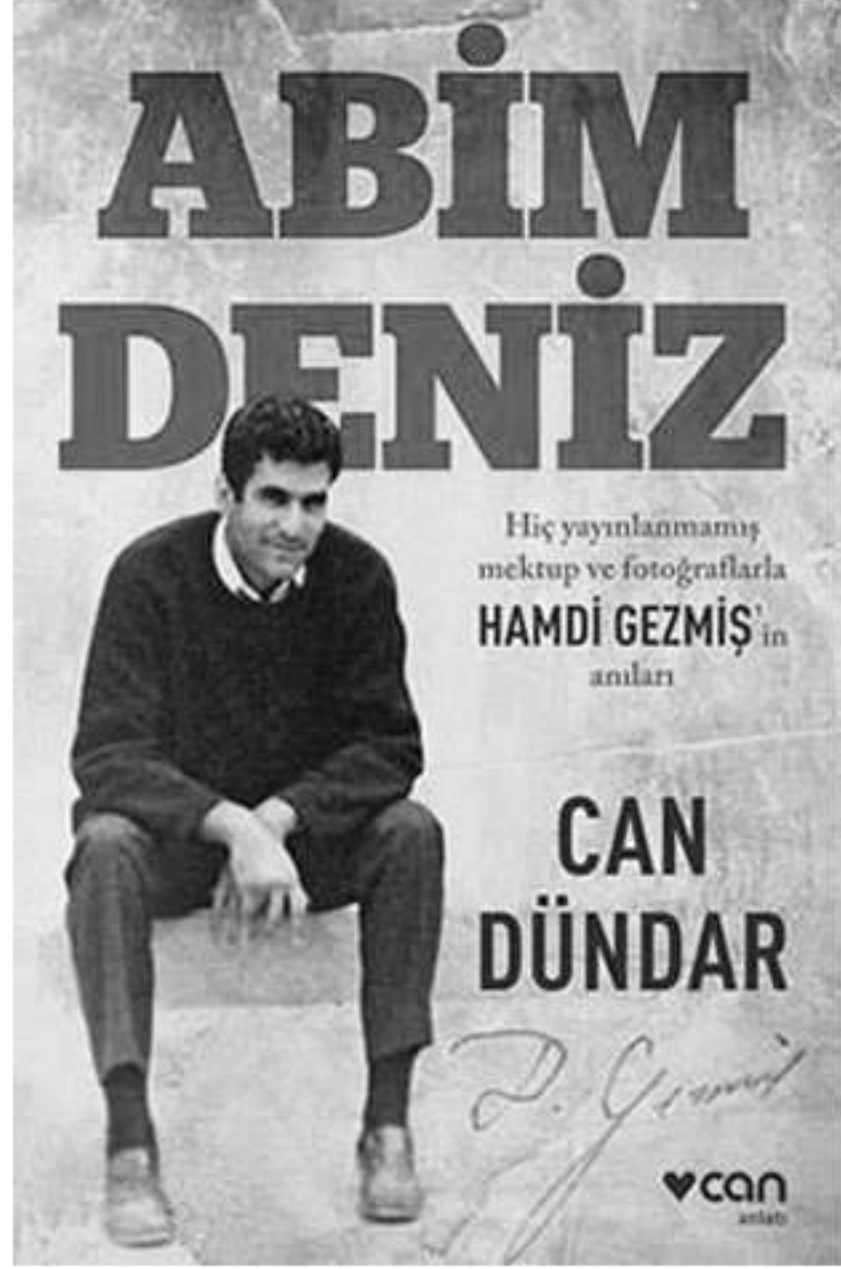
Yönetmeliğe göre Hazırlık sınıflarında derslere devam zorunluluğu %80. Yani devamsızlık hakkımız sadece %20. Bu da 7 haftalık bir kur döneminde 5-6 gün gibi bir süreye tekabül ediyor. Ancak diyelim ki hasta oldunuz ve raporunuz var. Ne yazık ki rapor da kabul edilmiyor. Dolayısıyla devamsızlık sınırını geçtiğiniz an kalıyorsunuz ve kuru tekrar etmek durumunda kalıyorsunuz. Yani anlayacağınız hasta olmaya bile hakkınız yok. Ha bide "devamsızlık bir hak değil çok acil durumlarda kullanılması için verilen izin" diyen hocalar da var bundan hiç bahsetmiyoruz bile. %20 devamsızlık size de yetmiyorsa ve sınav sonrası veya bayram vs. gibi tatillerde herkes memleketine giderken siz tıpış tıpış okula geliyorsanız gelin mevzu çıkaralım.

Haberin Var Mı?

- *Harçlar geri geliyor! Yeni YÖK yasına göre artık bir ders ikiden fazla kez alındığında veya okul uzatıldığında "katlamalı" bir şekilde harç ödenecek.*
- *Arkadaşların ve hocaların fişleniyor! Okulumuzda sol görüşlü öğrenciler ve akademisyenlerin fişlendiğine dair bir dosya ortaya çıktı. Rektör Murat Tuncer ise öğrencilerin sorularına cevap veremeyerek kaçmayı tercih etti.*
- *Hacettepe'de Teknokent inşaatında çalışan taşeron işçi Selim Özgür 4. Kattan düşerek hayatını kaybetti.*
- *Rektör Murat Tuncer semt servislerinin ihale sürecinin başladığını söylemişti. Ama halen bir haber yok. Nerede semt servisleri, ne zaman gelecek!?*

Can Dündar'ın kaleminden, Cemil Gezmiş'in dilinden, bugüne kadar saklanan fotoğraf, mektup ve anılardan oluşan bir kitap... Her ölüm yıl dönümünde artan bir sevgiyle her direnişte ve mitingde anılan bir isim Deniz Gezmiş. Daha çocukken içinde devrim

ateşinin yandığı bir Deniz'den, darağacının önündeki cesur devrimci gence kadar hayatında olanlar tüm gerçekliğiyle

okuyucuyla paylaşılmış. Deniz'in fırtınalı, heyecanlı, hayallerle dolu hayatı ve dönemin siyasi atmosferi açıkça ortaya konmuş. Deniz Gezmiş hiç bu kadar doğru ve açık anlatılmamıştı...

Sema Tek

ABİM DENİZ – Can Dündar
Can Yayınları – 2014

3. Kantin ve tuvalet kuyrukları

Kimilerimize göre çok sıkıcı gelen 75 dakika sonrası insan hakikaten biraz dinlenmek, kafa dağıtmak istiyor. O da sadece 10 dakikalık bir arada ne kadar yapılabilirse... Mesela bir çay alacaksınız ama kantin kuyruğunun merdivenlere kadar ulaştığını görünce vazgeçip sınıfa geri dönüyorsunuz. Ya da oldu ki sırayı beklediniz ve çayınızı aldınız. Saate bi bakıyorsunuz ara bitmiş hoca derse çoktan girmiş. Dolayısıyla çay-sohbet keyfiniz başlamadan bitmiş oluyor ve bir sonraki 75 dakika için sınıfın yolunu tutuyorsunuz. Tuvalete gitmek istediğinizde de aynı sıkıntı mevcut. Özellikle kadın öğrencilerin yaşadığı ciddi bir sıkıntı bu. Bilindiği üzere Hacettepe Üniversitesi = Kuyruk üniversitesi. Sizde sürekli kuyruk beklemekten bıktıysanız, dersin bitmesine 5 dakika kala hocanıza erken bırakması için adeta yalvarıyorsanız gelin mevzu çıkaralım.

4. Sınıfların kalabalıklığı

Özellikle bodrum kattaki sınıfların inanılmaz küçük olması sebebiyle sınıfta neredeyse nefes alınmıyor. Tahminimizce üniversitemiz Yabancı Diller Yüksekokulu binasına daha ne kadar insan sığabileceğinin deneyini yapıyor. Yaklaşık 40 kişilik ufacık sınıflarda günde 5 ders saati ne kadar verimli oluyor? Bu sorunun cevabını hazırlığı geçip bölüme başlayıp da tek kelime İngilizce konuşamayan arkadaşlarımızdan sıkça duyuyoruz, duyacağız. Siz de sınıfınızın kalabalıklığından şikayetçiyseniz gelin mevzu çıkaralım.

5. DynEd zorunluluğu

Zaten devamsızlık hakkının nerdeyse olmamasından kaynaklı her gün okula gelmek mecburiyetinde olan bizler, bir o kadar da berbat ulaşım sonrası yorgun argın evlerimize/yurtlarımıza gidiyoruz ve hocaların verdiği bitmek tükenmek bilmeyen ödevlere bile çoğu zaman vakit ayıramıyoruz. Okuldaki dersler, ödevler, quizler, sunumlar yetmezmiş gibi birde DynEd'e girme zorunluluğumuz var. Üstelik kur boyunca 35 saat! DynEd'i yaptığınızda kur sınavında 20 puan alıyorsunuz. Yani girmeme hakkınız var elbette ama bunun için kurdan kalmayı göze almış olmanız gerekiyor. Ayrıca eminim ki çoğumuz daha henüz hiç DynEd'e girmedi ya da çok az girdi. Siz de "bundan sonra her gün 2 saat yapsam, haftasonları da evden çıkmayıp 5'er saat yapsam 2 haftaya bitirebiliyorum" gibi hesaplarla kafayı yeme derecesine geldiyseniz gelin mevzu çıkaralım.

Bir Sonraki Haberle Unutuluyor Ölen İşçiler

Türkiye’de iş kazalarına ve işyerinde meydana gelen ölümlere karşı dehşet bir duyarsızlık var. Haberlerde çok duyulan, toplumun ilgisiz kesimlerinde sanallaşmaya yüz tutmuş bir olgu. İş güvencesi denince "Allah korusun" yazılı bir tabelanın yeterli görüldüğü ülkemizde yaşadıklarından, öldükleri zaman haberdar oluyoruz işçilerin. Bir iki işçi öldüğünde dikkat çekmiyor, ancak bir facia olduğunda işçi ölümleri gündeme geliyor. Oysa işçiler her gün ölüyor. Yapılan araştırmalar, Türkiye’de bir yılda iş kazalarında(!) 1235 işçinin yaşamını yitirdiğini belirtiyor.

Sistem kendi çıkarlarını karşılamak uğruna hayatlarından olan işçi sınıfını önemsememektedir. Kendilerince 'ayak takımı' olan bu kesimin emeklerinden başka satacak hiç bir şeyleri olmamasını fırsat bilerek piyasanın kârı için işçi ve emekçiye yeni yükler yüklemektedir. Peki işçi cinayetlerine sebep olanlara bu meydanı bırakanlar kimler? Elbette toplum. İktidarda şov yapanların 'kader', 'fitrat' diyerek geçiştirmelerini içselleştirenler. Soma faciası sonrasında konuşan Erdoğan'ın sözlerini anımsayalım: "Bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası denilen bir olay vardır. Bunun yapısında fitratında bunlar var. Hiç kaza olmayacak diye bir şey yok." İronik olan ise bizlerin de bu dehşet verici sözleri hazmedip, sosyal medyada bir kaç sitemkâr gönderiyle olayı unutmamız. Bir de her sene âdet yerini bulsun diye yine sosyal medyada paylaşacağımız iki satırlık söz ya da bir fotoğraf paylaşımı olacaktır. Bunlar işçilerin ölümlerini azaltır mı? Ailelerin her gün yeniden kahrolmasının önüne geçer mi acaba? Burada en önemli nokta balık hafızasına endekslenmiş toplumsal belleği yeniden üretmektir.

İşçinin başına iyi bir şey gelince 'hayırsever/yardımsever' olanlar işçinin başına kötü bir olay gelince bu kez işçiyi suçlayan, bu olayları dini hükümlere bağlayanlar olarak karışımıza çıkıyor. Dolayısıyla ölen/öldürülen işçiler için daima 'ilahi' bir süreç işlemektedir. En azından devletin görüntü itibarıyla 'sosyal' ancak öz itibarıyla 'hayırsever' politikaları bize böyle bir tespit yapma olanağı sunuyor. Ne kadar da çelişkili bir görünüm sergilese de aslında piyasacı mantık ile dincilik birbirini iktidarda tamamlıyor.

25 yaşından sonra hiç yaşlanmadığınızı ama ömrünüzün kolunuzdaki bir saatle sürekli geri sayımda olduğunu düşünün. Ve o saatte yazan zamanın hem zamanınız hem de servetiniz olduğunu... Will Salas, para yerine zaman kavramının kullanıldığı bir dünyada annesiyle birlikte yaşıyordu. Bir yanlış anlama sonucu cinayetle suçlandı. Kurtulmak için tek şansı, zamanın gerçek anlamıyla para değerinde olduğu, zenginlerin sonsuza kadar genç kalarak yaşayıp, fakir ve güçsüz olanların ise bir gün daha hayatta kalabilmek adına zaman dilenip, ödünç alıp, bazen de çaldığı, bu sistemi çökertmekti...

Yapım yılı : 2011

Yönetmen: Andrew Niccol

Oyuncular: Amanda Seyfried, Justin Timberlake, Alex Pettyfer, Olivia Wilde, Cillian Murphy

ESKİCİ

*Her şey karanlıkta yaşanmak zorundaydı.
Kuşku, daha işgal etmemişken denizin bir tarafını
Ve metal tellerden yansıyan gülümseme yüklü ışık
Henüz dağlamamışken adamın gözlerini.*

*Prometheus oğlunu henüz ölümsüzlükle
cezalandırmamışken
Sözler dökülmeliydi adamın ağzından, kırık bir heykel
parçaları gibi
Tek tek ve konuşan adam gibi, yalnız başına.
Oysa adamın ne kadar çok söyleyeceği vardı ve ne
kadar az zamanı*

*Her şey karanlıkta yaşanmak zorundaydı
Ellerinden kayarak onu acımasızca her gün tekrar
tekrar terk eden güneşin
Adamda açtığı, her gün genişleyen yarayı ve deşerek
büyüttüğü acıyı
Damarlarında buluyordu adam kırdığı votka şişesinin
cam parçalarıyla kurcalayarak.*

*Her şey karanlıkta yaşanmak zorundaydı
Çünkü bu adam ancak geceleri toplayabilirdi ondan
kaçan firari kelimeleri
Ve bağırarak gezerdi bu adam, şiirlerini sokakta
bulan bir eskici misali
Yaralıydı; değeri anlaşılamayıp yırtılan ama sonra
birleştirilen
Bir bütün ağaçken parçalanıp bin bir kağıt parçası
olan adam*

Mustafa Büyükpatır

Hayırseverliğe biat edip devletin sosyal yükümlülüklerini yerine getirmemesine seyirci kalan ve dahası bu seyrin farkında bile olmayan toplumun önemli bir kısmı işçi ölümlerini kader-sonuç ilişkisi olarak görmeyi olağan karşılayıp içselleştirebiliyor. Sistem, böylelikle işçi haklarını da piyasanın isteğine göre biçimlendiriyorlar. İktidar bunu sendikal hakları kısıtlayarak, sosyal güvence ve sağlık gibi temel hak ve ödevleri piyasaya bırakarak gerçekleştirmektedir.

Hani demiş ya şair, biz şimdi ölsek; en fazla kahvede çaylar soğur, diye... Bundan bile beter ölümler bunlar, kimsenin çayını bile soğutmuyor artık. Çaylar içilirken seyrediliyor haberler ve bir sonraki haberle unutuluyor ölenler.

Merve Tecimoğlu

SANI

“Ne yapıyorsun Çetin?” dedim. Onu öylece halının üzerine uzanmış tavanı seyrederken gördüğümde. Elinde sigarasıyla. Cevap vermedi. Başında dikildim. Sigaranın dumanından rahatsız oluyordum. Kanepeye oturdum, sorumu yineledim. “Çetin, ne yapıyorsun? İyi misin?”
“Gel, otur yanıma. Bir sigara yak ve beraber üzülelim”

Ne olmuştu? Kimden ne haber gelmişti? Çetin o tavanda neler görüyor, kafasında ne tür ihtimaller cirit atıyordu bilmiyordum. Ailesiyle ilişkisi iyiydi. Öğrenciydik, evde kalıyorduk, maddi sıkıntımız yoktu. Çetin düzenli olarak bir dergide yazıyordu. Genellikle öykü yazardı ama bazı dergilere şiir gönderdiği de olmuştu. Öykülerinin yer aldığı dergiden para bile kazanabiliyordu. Yoksa dergi mi kapanmıştı? Öykülerini yayınlayacak bir dergiyi her zaman bulabilirdi.

“Seni dinliyorum Çetin” dedim ve sağ dirseğinin yanında duran sigara paketinden bir sigara alıp yaktım. Çetin kayıtsızdı. Anlaşılan her şeyi birkaç kere tekrar etmem gerekecekti. “Anlat Çetin, yanındayım. Dinliyorum.”

Sigarasından derince bir nefes aldı. “Biz çok normal adamlar değiliz.” dedi. Bu söz Çetin’e ait değildi ama kime ait olduğunu da hatırlayamamıştım. Devam etti Çetin. Umarım konuşmasının tamamı alıntılardan oluşmazdı. “Üzülüyorum, üzülüyorum çünkü yaşıyorum Tolga. Hastalıklı bir köpek gibi yaşıyorum. Dünyada kimse kalmamış gibi yaşıyorum. Kaç milyon insan var dünyada Tolga, kaç milyar insan var? Hepsinin yerine acı çekmek nedir tahmin edebiliyor musun? Hepsinin hüznünü en ücra hücremde hissediyorum Tolga. Buna katlanamıyorum.”

Bu sözler kimindi? Ne tür bir yazarındı veya bu sözlere sahip bir şair olabilir miydi? En kötüsü, bu sözler Çetin’e ait ve hissettiği şeyler olabilir miydi? Beynim karnaval alanına dönmüştü bir anda. Ne düşüneceğimi hatta ne hissedeceğimi bilemedim. “Çetin...” dedim ve sesim sigara dumanına karışarak kayboldu. Belki Çetin’in kulaklarına ulaşmadı bile. O hala tavanı izliyordu.

#şiirbeytepede

Biz Beytepe’nin şarkılar söyleyip; duvarlara, ağaçlara her yere şiir yazan çocuklarıyız. Belki sıra arkadaşınız belki de yemekhane kuyruğunda bir arkandaki kişiyiz, otobüs kuyruğunda elleri cebinde bekleyen, belki de çimlerde oturmuş sigara içen. Biz her yerdeyiz, şiir her yerde, şiir Beytepe’nin her yerinde! Tek yapman gereken daha dikkatli bakmak ve görmek...

Sen de bize katıl ve Beytepe’yi şiirle renklendir.

Sen yoksan bir şiir eksikiz...

3/8
4/8
5/8
6/8
7/8

#Şiirbeytepede
Eskici Şiiri
Film Tanıtımı
Kitap Tanıtımı
Haberin Varmı?

2
4
6

Hazırlıkta "Mevzu"
İşçiler...
Sanı

"Üzülme" dedim. "İnan herkes hak ettiği kadar üzülecek. Sen sadece biraz fazla duygusal davranıyorsun. Sen iyi bir insansın Çetin. İyi insanların dostudur hüznün." Söylediklerime ben bile inanmıyordum aslında.

Doğruldu. Gözlerimi gözlerine dikip onu bu hüznün denizinden sıkıcı yaşam kıyısına çıkarmak için ümitlendim. Başınıza bir felaket geldiğinde, daha önceden razı olmadığınız şeyleri mumla arıyorsunuz. Öyle bir şeydi tam olarak. Bir saniye kadar süren bu bakışmadan Çetin gözlerini kaçırarak kurtuldu. Bir sigara daha yakıp yine halıya sırtüstü uzandı. Ben kanepede iyice öne eğilmiş, nasılsa düşmeden oturuyordum. Ayağım uyuşunca halıya çöküp bağdaş kurdum. Sigaramı sigaramla yaktım. Hayat kitapta durduğu gibi durmuyordu. Verecek teselli cümlem yoktu. Moral düzelterek afili kelimelerim yoktu. Sadece hüznüne olabildiğince ortak olmaya çalışıyordum. Kafamda kendimle kılıç kalkan oynarken Çetin'in suskunluğa kaçtığını fark edemedim. Kendi kendine konuşur gibi dudakları kımıldıyor, gözleri sabit bir yerde durmuyor, belirli aralıklarla tavanda geometrik şekiller çiziyordu. Yorgundum, kelimelerim bitmişti. Sırtüstü yanına uzandım. Biraz önceki teselli sözlerimi söylememiş olmayı diledim. Keşke, dedim. Hiçbir şey söylemeden gelip sadece yanına uzansaydım. Tavanı seyretseydik ve sigara içseydik. Kendi iç dünyamıza 86 metreden dalış yapsaydık. Merak dedim, insanın afyonudur.

Tavanı seyrederken Çetin'in yaşamak üzerine söylediği sözleri düşündüm ve onu anladım. Onu hemen ve ne güzel anladım! Evet mümkündü. Bize ait olmayan acıları çekmek mümkündü. Bize ait olmayan duyguları yaşamak mümkündü. Hatta bize ait olmayan gözyaşlarını dökmek bile mümkündü. Duygusal mı davranıyordum? İnsan hüznüne yatkın bir yaratık, diye düşündüm. Vücudumuz, ruhumuz, zihnimiz veya bu kafamızın içinde konuşan her neyse hüznün kodlarını ezberliyor. Bazen hiç beklemediğimiz bir anda işleme koyuyor.

Çetin'in acısını şimdi ben de hissediyordum. Hüznün bulaşıcı etkisine kapılmıştım. Savruluyordum. Başım dönmeye başladı. Sallanıyordum. Gözlerimi açtım. Çetin başımda dikiliyordu. Sigara dumanından rahatsız olmuştu.

Ve insan insan olduğu için
hoş görmez suratına incek çizmeyi.
Ne kendi altında köleler ister,
ne de üstünde ister bir efendi.

Ve işçi işçi olduğu için
ona başkası vermez özgürlüğü.
Onu kurtaracak başkaları değil,
bu iş işçinin kendi işi.

Bertolt BRECHT